

לה:

עין משפט
גר מצוה

בג א מ"י פ"א מהל'
נערה בתולה הל' ט
פסג עשין כד טור אה"ע
סי' העז:

תורה אור השלם

וְיִיכָרָא כֹהֵן בָּא
וּמִכָּה אָדָם יוֹמָת:

מִזֶּמֶר רַע"י

חידוש הוא שחידשה
חורה בקנס. כל משפט
קנס חידוש היא הלכך
אע"ג דמיקטיל נמי לא
מיפטר מניה (לעיל דף
שאינו דין אלא גזירת מלך
בשלמה (לפניו דף).

אם אינו ענין אלהא שיש בה שוה מרום. ומים והא אלטרקך להכי דמהכא נפקא לן חובל כחורזו לתשלומין בריש החובל (ב"ק פ"ג וס' וי"ל דרך סוגיא כחורז מנאי דהסם דמפקי החובל כחורזו לתשלומין מקרא אחרתא: דלמא בשבת כתיב דבההמה נפשה ב' ו"א"ס דקראסא לתה י' ו"א"ס דקראסא לתה י')

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת הַקוֹל וְהָיָה
נִפְתָּח בּוֹ. וְהָיָה אִ"כ הַיְקִישָׁא לְמַה לִּי
וְיִלְדָּא תַּחְתָּא לְבִין דְּקָ יִרְיֵדָה לְדֶרֶךְ
עֲלִיָּה דְלָא שִׁיךְ לְפִלּוּגֵי גְבִי שְׂכַח:
אַלְא 5אוּ בַחוּ5. וְהָיָה בַחוּל גְּמִי
מִזִּינָן לְמִימַר דְּבַשְׁדִּי דְּמַחֲיָה

לבהמה הרב את האדם ולא אחר
 ביה משום אדם ואפי' בשבת נמי
 מצוין לזימור דאחרו ביה משום
 זמין ולא אחרו בו משום שבת וי"ל
 דתנ"י יליפי' שפיר דמה מכה בעל"מ
 לא חלקת בין שוגג בהכאתה למוד
 בהכאתה אף אדם לא מחלוק בין
 מוד בהכאתו לשוגג בהכאתו א"י הואיל
 ומכה אדם איירי בחלוקי ביה מכה
 בהמה נמי איירי בכל ענין דאחרו
 ביה ולהכי לא מצי איירי בשבת ולא
 ביום טוב עמם: **מתניתין** כמאן
 שוקי"ה. תימיה חקשי ליה לרב פסול
 גופיה לדכור סבר לעיל (דף ק:) כרבה
 דאמר היתה פרה גנובה לו כו' ועוד
 קשה דליש' בעולא דמאי פירש' בקו'
 אלא סבר כרשי לקוש דחייבי מלוקות
 שוגגין פטורין כ"ש דפליג אדשולא וכו'
 הני נראה דלמא בזמן אחר סבר
 כרשי לקוש אבל בזמנא דבהבוא
 מילתא גופיה משלם מנון ויפטר
 דמפסקת מג"ש דסבת תחת ויורסי
 דרב פסא אפי' כר"ל מצי לשניי
 כדעולא דפרשיתא אבל לאני' פריך
 שפיר דלית ליה אדעולא וכה מוקי'
 לעיל תחת לרשא דאדעולא ולהכי קשיא
 ליה א"י פ"ל כר"ל (מתי' כח) כמאן מוהי

לה: **א** ב' בחנוני קשיא אחריו. לא מצי למימר קשיא ממונת ואחריו דע"כ כ"מ ק"ל מדנקט יום הכפורים כשנת וה"ל למימר יו"ט כשנת וכ"ש יום הכפורים אלא ודאי ק"ל או כ"מ לחמור לוקה ומשום לא כ"י יאחק דלמך אין מלקות בחיובי כריתות הלכך לא נקט יו"ט ממיניה ליה כדבי יאחק אלא כ"מ ואלה מיקשי ממונת: **א** ברבי יצחק קשיא מבורה. לא הולך נומר א"י כרענן עלדידכו עדים ממונת ואחריו ולא מצי למימר נמי דחמ"י כדבי עקיבא דכדב עדים וזוממין קנסא ואותו ליה לוקה ומשום וליה ליה מת ומשום לארבי קניבא עדים למימר דלא גמר עדים וזוממין ממונא ש"ר אע"ג דהוי קנסא מקנסא דכפרי' ענין דף ג. ד"ה דלון ואות ליה שפיר כרענן ללוקה ואינו משום: **מנח** תנא דרפינ' קדיה דרבי בחנוני א"ר ב"מא א"ר רבי יצחק. מילת דלרס לקיס כדבא פליג ר"י ארבי נחודע דהוי מוקיס ממ"י כ"מ וקמי דיש קנס בחיבוי כריתות וי"ל לחידע שפיר דר"מ פליג עליה אלא דק"ל דרענן לא מצינן למימר דפלגי עליה אבל ל"י ויומא אחי שפיר: **קנס** ויא פתחיה. ליה דגרסא לא אונס משום דפסיונ נמי קנס הוא ואומר ר"י דגרסא"י ליה שפיר למיקר' לאונס קנס טפי מלמיתוי משום דאונס סותה ענפלו' (והפך דף ג. ט.)

הממחנת אין זה לא קנס. מירם בקוונט" לפי שהיא בחוקת בעולם וקשה לר"י דל"כ הי"ד דיקן לקמן הא קטנה בעלמא אית לה דלמא ה"ק ממחנתא אין לה קנס אם בא עליה כשהיא נערה הא נערה בעלמא אית לה ומיחוי אין להקשות אחמי נקט ממחנת ה"ל למינקט כל אהא שניסת ומתגרשה דהא איזא למ"ד לקמן (דף ג.) דלפי"א א"ת מתגרשה ומתגרשה אין לה קנס ונראה לר"י דה"פ אין לה לא קנס ולא מיחוי אם אנסה בעלה או פיתה אותה כשהיא נערה קודם מיחוי אע"ג דכשמיחאה אינולא מילתא שלא היה אפשר והשתא דיקא שפיר לקמן הא קטנה בעלמא אית לה אבל קשה לר"י מהא דקאמרי בשמין ק"ב"ט כולה ר"מ היא ובמחנתא סבר לה כרבי יהודה והשתא כיון דלדידי שאל עליה בעלה כשהיא נערה שוב אינה יכולה למאן דמודה רבי יהודה כשבעל כדאמר בספרא בא שמין ומה נ"ב. וס' ומיזק ר"י דמיייר כשפירש כהניא שאני נועל לשם קידושין ועוד דפתיא ואונס לאו לשם קידושין הוא דבההיא לא מודה רבי יהודה:

ולא פיתוי. קשה לרשב"א אומאי נקט פיתוי למאי דמוקי לה בסמוך
בנערה הא כל נערה מפוסה אין לה קנס דמחלה אפי' נער

אלו נערות פרק שלישי כתובות

סוף סוף. הרי לא חתולקו בו לחיצו ממון טעמא משום דלין בו
בדי משלומין ולא משום הקישא אבל היכא דיש בה שיה פרוטה
לימא חתולק: לא לריבא. להכי ליחמש: דבהדי דמחייב קרע
סיראין וכו'. כלומר ואשמועינן דלוקא משום חבלה ופטור מחטולמי

קרישה לא שנה התרו בו ולא שנה
לא התרו ללא לקי פטור ממסלומין
מהיקצאם דלא תחלוץ: ממאי דבכול
כמי. דפשיטא לך דמכא דבמה
בין שוגג בין מזיד חייב לשלם: דלמא
בשכס כפי. ועל כרחק אשוגג
בכס קרא דאי במוזר הו"ל מתחייב
בכפשו ופטור מן השמלומין: איכא
לפיתוגי. בין שוגג למזיד: לא ס"ד.
דנשבת כמי וכשוגג: ואי בשכס
מכס בכמה שלשום. בתמיה: אלא
לא בחול. דליכא פיתוגי ואימקס לא
מכס דמס שלא תחלוץ בו ואפי' אינו
חייב מיתה: לרבה דאמר. לרבי
מאיר מדור הוא כו': פתניתין כמאן
מוקס. לשני רומימס דרמין עלה
לדלוף הלקוץ קיימאנן לו דלוי אינו
ומשלם: אי כר' מאיר. דאמר לוקה
ומשלם ודנשבותי ריש לקיש: קשיא
כסו. דבשלמא לריש לקיש דאוקמה
להאי דרגא ועכא בטובה בטובה
ידי אחר אבל בטובה על ידי ע'מנו
לא משלם לא קשיא דמת ומשלם ית
ליה לר' מאיר אפי' בקנס אלל לרבה
קשיא כחו דקנס הוא וקמי' ממיתין
פטור: ואי כר' נחוניא בן הקנה.
דלית ליה מני לוקה ומשלם כר' מאיר
מדקאמרן יוס הכפורים בשבת יו"א
הוא דפטור ממסלומין וכמס כרת
דלית ביה ומוג' דלסון אסון אבל
משום לאו ומלקות דלית ביה לא
הוא דפטור מן השמלומין ודלית
לרבה

[illegible]

שאינה ממאנת ויש לומר דנקט אין לה פיתוי אגב דנקט צאידך:
אבל

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נבי' חשלתין הוא (ולא
לריבא) תלמי' ונ"כ ס"ח
הא לא קשיא: